

Negatief of Positief

De redactie van Spartacus heeft aan zijn lezers gevraagd, hoe zij over de inhoud der artikelen, die in ons weekblad verschijnen denken.

Er zijn verscheidene brieven binnengekomen, waarin de een zei, dat de inhoud van ons weekblad te negatief en de ander de opmerking maakte, dat de inhoud te weinig positief was. Vermoedelijk zullen beiden wel ongeveer hetzelfde bedoelen. We zijn het er echter niet mee eens. We kunnen geen utopisch beeld over de toekomst ophangen, omdat onze denkmethode niet anders toelaat, dan de bewegingen en acties der arbeidersklasse te analyseren en er lessen uit te putten. Dat is sommigen misschien niet positief genoeg, maar negatief is het zeker niet.

Overigens menen we te weten, dat er voorheen reeds vele lezers ons te kennen hebben gegeven, dat zij het met ons eens waren, omdat er in ons blad iets geheel anders werd gevonden dan in welk ander blad ook. Uit deze sympathiebetuigingen is toen zelfs de noodzaak geboren, om te komen tot de oprichting der Vereniging van Spartacustevrienden. En in deze kringen komt bovengenoemde critiek haast niet voor. Natuurlijk hebben we onder onze lezers nog wel mensen, die ik zou haast zeggen, het wezen van onze propaganda nog niet begrepen hebben. We weten b.v. dat er nog wel hier en daar lezers aan de verkiezingen hebben deelgenomen, daarmee te kennen gevende, dat zij het niet met ons eens zijn, of dat zij onze gedachtegangen niet kunnen volgen. Er valt ongetwijfeld ten aanzien van hen nog veel te doen om het sociaaldemocratische van de 2de, 3de en 4de Internationale te overwinnen. Al dezen zweeft, bij de een meer en bij de ander minder, het ideaal voor ogen, dat het socialisme alleen maar verwerkelijk kan worden door middel van de staat.

Dat is op zichzelf niet zo verwonderlijk. Toen de sociaal-democratie opkwam en aan de verkiezingen ging deelnemen, boekte zij aanvankelijk succes. Had men eerst weinig zetels, de volgende verkiezingen had men er meer. Verbeteringen in de sociale wetgeving en arbeiderstoestanden kwamen tot stand. Als men nu maar meer propaganda maakte voor de verkiezingen en daardoor meer zetels kreeg, zouden er meer verbeteringen komen. Ja, men kon als het ware uitrekenen, hoe lang het zou duren, tot het socialisme werkelijkheid was. Men steevende recht op de overwinning af. Men wist waarvoor men vocht en hoe het moest.

Doch dit alles is heel anders uitgekomen. De verkiezingen liepen vast. Men boekte geen zetelwinst meer, men had het maximum aantal stemmen, dat men halen kon, bereikt. Ten hoogste waren er tijdelijke verschuivingen. Dat is nu al 25 jaar zo en de laatste verkiezingen hebben ons geleerd, dat dit nu nog het geval is. Daardoor zijn velen, die eerst hun heil zochten in de parlementaire strijd, ontmoedigd en teleurgesteld. Zij zoeken naar de oorzaken. Begrijpen dat nieuw onderzoek en nieuwe strijdmethoden nodig zijn; maar zitten vaak nog aan het oude vast. Onder hen bevinden zich ongetwijfeld ook lezers van Spartacus. Zij verwachten nu van ons een oplossing, een precies aan-kunnen-given hoe de machtsstrijd voor de arbeidersklasse verlopen zal. Precies kunnen wij dat niet, maar wel weten we dat de strijd in ieder geval zal lopen over de zelfactiviteit der arbeiders. Wij kunnen de arbeidersklasse geen ideaal als dat van het parlementarisme geven, omdat we weten, dat dit een illusie is. Wij doen niet mee aan het gesjacher om ministerszetels en andere posities, waarmee de arbeidersklasse zelf geen zier te zeggen krijgt. Wij doen niet mee aan de politiek van kleine verbeteringen binnen het raam van het kapitalisme, waarbij de bestaande eigendomsverhoudingen en de uitbuiting volkomen gehandhaafd blijven.

Wij moeten niet hebben van dit soort socialisme en van alle andere soorten staatsocialisme, wat in wezen staatskapitalisme is, waaraan de arbeiders gebonden zijn en niet anders brengt dan oorlog en ellende, vernietiging, ja, ons naar de totale ondergang leidt. We willen het socialisme niet, waarin één partij heerst en de belangen van de arbeidersklasse aan die van de partij worden geofferd. We kennen het voorbeeld van Rusland, waar een steeds verdere verslaving van de massa wordt ingevoerd, waar de arbeiders het voorrecht hebben om uitgehult te worden en genadebrood te mogen eten. Wij zijn tegen de vakverenigingen, die staatsorganen

geworden, geen andere functie meer hebben dan om stakingen te voorkomen of te breken, dus om de arbeidersklasse er onder te houden. We begrijpen echter, dat we rekening moeten houden met de omstandigheid, dat in de hoofden, ook van strijdwillende arbeiders de vakbewegingsidee nog niet geheel is verdwenen.

Wij hebben de lange en moeizame weg gekozen van de klassenstrijd, die uiteindelijk de macht aan de arbeiders zal brengen en waardoor een begin gemaakt kan worden met de werkelijke opbouw van het socialisme. Heden ligt in elke actie van de arbeidersklasse een stukje machtsstrijd en daar leggen we de vinger op. We maken propaganda voor onze gedachten en inzichten. We bezitten waardevol studiemateriaal in beperkte kring bekend, ten dele op schrift gesteld. Wij denken aan onze brochures, maar ook aan het niet meer in de handel zijnde werk: „Grondbeginselen der communistische productie en distributie”. Dit schrift is zuiver theoretisch gehouden, maar we zullen aan een discussie hiervan moeten beginnen, opdat we een goed inzicht in deze materie krijgen. Maar ook om daardoor een beter begrip te krijgen van de wijze, waarop de strijd van iedere dag uitgroeien moet, die, vooral ook door het steeds bewust optreden der massa, uitgroeien gaat tot een strijd om het communisme. De resultaten van de discussies zullen dan ongetwijfeld in ons blad tot uitdrukking komen en daardoor meewerken aan de verbreiding van onze inzichten. En in zoverre zijn we zeer zeker positief.

AAN DE LEZERS!

Spartacus staakt één week

We ontvingen bericht van de Persraad, dat alle weekbladen in de periode van 1 Juli tot en met 30 September 1946 niet meer dan twaalf maal mogen verschijnen. Wij krijgen dus voor één week in dat kwartaal geen papier-toewijzing. Die week van gedwongen „krantenstaking” laten wij vallen in de komende week en Spartacus No. 32 verschijnt dus niet. Wij hopen dat alle lezers daarmee genoegen willen nemen, zodat onze werkers aan de krant in

ZOMERKAMP „SPARTACUS”

Voor het overgrote deel onzer lezers, die vanzelfsprekend niet kunnen deelnemen aan ons weekkamp, een laatste bericht. Het is tenslotte maar een handjevol Spartacus-lezers dat bijeen zal komen; wij kunnen er onmogelijk meer bergein. Toch is dit niet alleen het kamp van deze deelnemers. Neen, het moet zo zijn, dat allen die „Spartacus” een goed hart toedragen voelen dat dit ook een beetje hun kamp is. Het kan immers het begin, het uitgangspunt zijn voor verder werken in deze richting en dan meer, directer gericht op het wezenlijke doel van deze bijeenkomst. Uit het programma kunt u zien, dat nu veel tijd vrij gehouden is voor ontspanning; het is tenslotte een vakantie-week! Maar ik kan mij voorstellen, dat we deze bijeenkomsten herhalen, enige keren per jaar, korter van duur, allicht, en dan geheel bestemmen voor behandeling van allerlei zaken, die met de strijd der arbeidersklasse en de taak van onze beweging samenhangen. Daaraan moet onze belangstelling en onze kracht besteed worden! Laten wij er allemaal eens over peinzen.

PROGRAMMA voor 3 t/m 10 Augustus.

Zaterdagavond: Korte wandeling ter kennismaking. Bont programma rond het kampvuur.

Zondagmorgen: Inleiding: Marxistische maatschappijwetenschap.

Des middags: discussies, des avonds vrij.

Maandagmorgen: Tram- en wandeltocht naar de Betuwe.

WAT ONS OPVIEL

Radiobericht van 12 Juli 1946:

De eerste zending linoleum is in Amerika uit Nederland aangekomen. Er was veel belangstelling van de zijde van de kleinhandel voor dit product.

Jammer maar, dat de hoeveelheid zo gering was!

Wat denken de Nederlandse kleinhandelaars hiervan? En..... de Hollandse huismoeders, die al jaren op een stukje vloerbedekking zitten te wachten?

Om „de vrede te winnen?”

De leeftijdsgrens voor dienplichtigen in Amerika is van 20 tot 19 jaar verlaagd, zodat nu de mannen van 19 tot 29 jaar voor dienplicht kunnen worden opgeroepen.

N. R. Crt. 17 Juli '46.

Twaalfduizend bakkers in Engeland weigeren de broodistributie in te voeren.

N. R. Crt. 18 Juli '46.

de a.s. kampweek ten volle de nodige ontspanning kunnen genieten. Echter doen we een beroep op onze vrienden en lezers om de betaling voor die week niet te staken en verzoeken vriendelijk het bedrag van 15 ct. (het mag ook meer zijn), te willen storten in ons persfonds.

Geeft dus uw geldelijke steun aan de bezorgers bij het verschijnen van Spartacus No. 33 op 17 Augustus dubbel. U versterkt daarmee ons propaganda- en strijdfonds. Bij voorbaat onze dank.

Des middags: gezellige, sportieve middag. Des avonds: Lezing over literatuur met voordracht.

Dinsdagmorgen: Inleiding: Arbeidsstrijd in de verleden, tegenwoordige en toekomstige tijd.

Des middags: discussies, des avonds vrij.

Woensdagmorgen: Wandeling naar Leersumse plas-sen.

Des middags: Inleiding: De ontwikkeling van het werktuig in de maatschappij.

Des avonds: discussies.

Donderdagmorgen: Inleiding: Grondslagen van een communistische productie en distributie.

Des middags: discussies, des avonds vrij.

Vrijdagmorgen: Wandeling naar Doorn. Bezoek aan het Natuurbad.

Des middags: vrij.

Des avonds: Sluifingsavond met kampvuur.

Zaterdagmorgen: Algemene en organisatorische nabespreking.

Een eenvoudige, maar naar onze mening een degelijk programma. Geheel verzorgd door kameraden uit eigen kring, zonder enige geldelijke beloning. De slaapplekken zijn ook allereenvoudigst. Zij voldoen aan enige absoluut noodzakelijke voorwaarden en verder moeten wij ons maar aanpassen. Het spijt ons wel, dat wij er niet in zijn geslaagd een klein aantal gerieflijker plaatsen beschikbaar te hebben. We waren hiervoor echter even te laat en visten achter het net.

We vertrouwen, dat de andere factoren waarvan het welzijn van ons eerste kamp afhangt ons niet zullen teleurstellen (veel initiatief en activiteit der deelnemers en mooi weer), zodat we onszelf toewensen: goed kamp!

17 Aug. 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 32-33

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
TJEERD WOODSTRA
Voors. adres: Beursstraat 17, A'dam-C.

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Adres administratie Trouwingsstraat 8"
Postgite 168797 ten name van
Uitgeverij „De Vlam” — Amsterdam

De Comedie van Parijs

In Parijs, het oude cultuurcentrum van Europa, waar reeds zo menig vredesverdrag werd ondertekend, de stad, die in de geschiedenis van de Franse burgerlijke revolutie een zo groot aandeel heeft gehad, de stad die ook door haar commune van 1871 in de internationale strijd van de arbeidende klasse een onuitwisbare naam heeft gekregen, hier zijn sedert 29 Juli 1946 ruim 1500 „vertegenwoordigers” uit 21 landen der wereld bijeen, om de eerste vredesverdragen vast te stellen na de tweede wereldoorlog.

Van de verslagen landen komen Duitsland en Japan later aan de beurt, althans wanneer de ontwikkeling der gebeurtenissen daarvoor tijd zal laten. Momenteel komen nog alleen in discussie, de vredesverdragen met de z.g. satellieten van de As.

Het is niet meer het oude glanzende, machtige, Parijs, middelpunt van een werelddeel, dat tevens de wereldgeschiedenis maakt. De vergadering wordt a.h.w. gehouden op de puinhopen van Europa. Naar welke richting men ook kijkt, de vernieling grijnst ons aan, de miljoenenmassa's verkeren in een toestand van bittere ellende, de economische vooruitzichten zijn hopeloos. En dwars door de puinhopen, van Petsamo via Stettin tot Triëst, loopt een denkbeeldige lijn, tussen de zónes en invloedssferen, die sedert de wapenstilstand de naam heeft gekregen van „Stalen gordijn”. Aan weerszijden van die lijn heersen andere machten, maar aan beide zijden machten, die gebaseerd zijn op uitbuiting.

Miljoenen hebben naar de overwinning over het barbarisme verlangd en van een werkelijke vrede gedroomd. Zij hebben Hitler en Mussolini en hun medewerkers vervloekt, die een rol speelden in de machtsontplooiing van het Duitse, Italiaanse en Japanse imperialisme. Deze waren de alléén schuldigen.

Zij hebben Roosevelt, Churchill en Stalin Monty en anderen verheerlijkt. Het ging immers om de vrijheid, het zelfbeschikingsrecht en de welvaart der volkeren. Zij allen hebben onbevoegd, geofferd en gedragen om wat nu komen gaat.

Hoe bitter moet de teleurstelling van de grote massa zijn in idealen en mensen. Hoe ontgoocheld moet dit geslacht zijn en steeds meer worden, wanneer het tot de erkenning komt, dat dat alles een belangstrijd was van grote en kleine machten, die zich de verovering en de uitbuiting der massa ten doel stellen.

Hoe schandelijk is de huichelarij wanneer die groten, heel groten en minder groten, zich bezorgd tonen over het moreel en zedelijk verval, de toenemende misdaad, de roofzucht en „giftige” zwarte handel, terwijl heel het wereldgebeuren, al het leed van de laatste vijf jaar; terug te brengen is tot winzucht en uitbuiting.

Eeuw in, eeuw uit hebben de massa's zich „geleid” geweten, hebben zij tegen de leiders opgezien en ze vereerd. Maar altijd weer werden die massa's bedrogen. Altijd weer, waren winzucht uitbuiting en machtswellust de leidende motieven der groten.

In de nood van de oorlogsjaren heeft zich een groot deel van de massa gedwongen gevoeld individueel te vechten voor eigen lijfsbehoud en dat heeft de heersende kapitalistische mentaliteit „vreten of gevreten worden”, de winzucht, ook bij haar ongetwijfeld gevoeld. En het voorbeeld der groten, der machtigen, het gehele systeem bevordert dit alles.

Reeds meerdere malen is in de geschiedenis een klasse in verzet gekomen tegen de uitbuiting. Vaak groeide ze na de machtsverovering uit tot een nieuwe klasse van uitbuiters, over een klasse die onder haar ontstond.

Ditmaal ook door de historische noodzaak gedreven, zal het de arbeidersklasse zijn, die deze strijd moet aanbinden, maar

onder haar groeit geen nieuwe klasse. Haar overwinning zal betekenen de opheffing van iedere exploitatie van de mens door de mens.

Om die strijd tot overwinning te brengen, zal zij zich echter moeten bevrijden van de waan dat groten en machtigen, leiders en diplomaten het voor haar klaar kunnen maken. Daarom is het van belang dat de arbeiders de machtspolitiek der bezittende klasse op nationaal en internationaal terrein leren doorzien.

De wereld is onderworpen aan enkele grote machten. Eigenlijk zijn het er maar twee, Amerika en Rusland, want Engeland is steeds meer gedwongen in het kielzog te varen van Amerika. Die enkelen voeren de strijd om de beheersing van de aarde, de rijkdommen en de volkeren. Met economische, militaire en politieke middelen wordt door elk van hen uitbreiding van macht nagestreefd. De middelen wisselen elkaar af, maar oorlog is steeds weer het laatste middel geweest om, wanneer andere middelen faalden, de knoop door te hakken. Vandaar dat over de Parijse conferentie van 1946 de eigen correspondent van een der Nederlandse dagbladen berichtte: „dat de sceptische gedachte daar overheerst, dat vredesverdragen immers toch nooit duurzaam zijn.”

Voor den communist is dat alles duidelijk. Hij kent de geringe waarde die toegekend moet worden aan verklaringen als waarmede het Handvest der Verenigde Volken, dat in Washington op 26 Juni 1945 werd vastgesteld, aanvangt:

„Wij de verenigde Volken, vast besloten volgende generaties te behoeden voor de gesel van de oorlog, die de mensheid tweemaal in ons eigen leven in onzegbare ellende heeft gedompeld, en teneinde opnieuw te getuigen van ons geloof in de elementaire mensenrechten, in de waardigheid en de waarde van de menselijke persoonlijkheid, en de gelijkgerechtigdheid van alle mensen en volken, groot of klein: hebben besloten ons aan een te sluiten teneinde deze doelstellingen in volle omvang te verwezenlijken”.

Het is schone diplomaten taal, bedoeld om achter woorden de gedachten te verbergen. Maar in elk van de artikelen, de volzinnen de woorden, van zulke verdragen

UIT DE INHOUD:

Tsjecho-Slowakije
Neo-Naï
Staking P.T.T. in Frankrijk

grijnst ons de belangenstrijd tussen de wereldgrootmachten toe.

Het is nodig dit alles te zeggen. Niet omdat wij er behoefte aan hebben alles af te keuren, alles te becrisiseeren, maar omdat het nodig is, dat de arbeiders alles leren doorzien. Omdat ons duidelijk moet worden, dat al dit schijnschone voor ons van nul en gener waarde is. Dat er met ons gespeeld, over ons beslist, met ons gehandeld en gesjacherd wordt.

Want dit te doorzien, is de eerste voorwaarde om te gaan beseffen, dat wij alleen zelf vrede kunnen maken en welvaart en vrijheid en een moreel en zedelijk verantwoorde maatschappelijke orde kunnen verschaffen, wanneer wij eigen lot in eigen handen nemen.

Niets heeft al wat klein is, wat onderworpen is en uitgebuit wordt, op de Parijse conferentie te vertellen.

1500 „vertegenwoordigers” dragen op hun revèrs een opgeprikt insigne met de vredesduif. Dat opgeprikt vredesduifje is even levenloos als de opgeprikt vlinde in de kasten van vlinderverzamelaars.

Frankrijk geeft ter gelegenheid van de conferentie postzegels uit; eveneens uitgebeelde een vliegende vredesduif, waar verlangende armen tevergeefs naar worden uitgestrekt.

Beter één vogel in de hand, dan tien in de lucht.

De ene vogel in de hand van de arbeiders-klasse is niet..... de vredesconferentie, maar het ontwakend besef, dat wij alleen zelf vrede kunnen brengen over de hutten.

Maandenlang hebben de Ministers van buitenlandse zaken van de Grote Vier over de voorbereiding van de conferentie getwist. Hoofdpunt was de verdeling van Europa, maar men kon niet klaar komen. Zo werd alras afgesproken, dat de „kwessie Duitsland”, evenals die van Japan, zou blijven liggen. Zo draaide en draait men als een kat om de hete brei, want het is duidelijk, dat wanneer men het niet eens is over de toekomst van Duitsland, dat dan in Europa nog niets geregeld is. Toch kwam een plan van verdeling van Europa uit de bus.

O, men kan de vaderlandsliefde prachtig bezingen, men kan handvesten vaststellen waarin idealistisch wordt getuigd van elementaire mensenrechten, de waardigheid van de menselijke persoonlijkheid en gelijkgerechtigdheid van alle mensen en volken, groot of klein, maar geen van deze vier vredesdictatoren heeft gedacht aan de miljoenen verdrevenen van „huis en hof”, aan de in de greppels langs de wegen stervende kinderen der opgejaagden, Niemand vraagt, wat de arbeiders in Dantzig, Warsa, Kawaalla en Triëst en duizenden andere plaatsen, wensen en behoeven. Niemand vraagt naar het lot der versjacherden. De machtsverhoudingen en de belangen beslissen.

De Grote Vier, in feite de Grote Twee, vechten om de wereld. Het stalen gordijn hangt tot Triëst. Maar reeds over het bezit van die stad kon men het niet eens worden. De voorlopige oplossing moest worden gezocht in Internationalisatie van stad en haven. Maar over de vraag, wie het bestuur in handen zou krijgen braken opnieuw geschillen los. En zo komt het vraagstuk zonder oplossing voor de Parijse conferentie. En achter Triëst liggen de Donaulanden. Kunnen Engeland en Amerika dulden, dat ze geheel worden opgezogen in het Russische machtsgebied? Of, zullen in die van oudsher ook voor Engeland belangrijke landen opnieuw infiltraties plaats kunnen vinden van Angelsaksische belangen? Ook de kwestie van het Donagebied bleef zodoende voorlopig onopgelost.

Met deze onuitgewerkte plannen van exploitatie van Europa verschijnen de Grote Vier voor de Parijse conferentie.

Niets wensen zij aan het toeval over te laten en toch moeten zij dit doen. Daarom was een zeer belangrijke zaak welke bevoegdheden deze vredesconferentie feitelijk bezitten zou. Dit stond vast, en vooral Rusland dat op de conferentie in de minderheid zou zijn, hield daarin voet bij stuk, verkregen resultaten wenste men niet meer prijs te geven. Met behoud van de democratische schijn, kwam men overeen, dat de conferentie in werkelijkheid niets te vertellen kon hebben. Haar taak werd dus beperkt tot het doen van aanbevelingen aan de Grote Vier. Maar zelfs zulke openlijk uitgesproken aanbevelingen kunnen in het internationale politieke leven onaangename posities verschaffen. Rusland, dat mede door feitelijke machtsverhoudingen in Oost-Europa ten opzichte van de kleine landen, concessies had verkregen, wenste die niet meer twijfelachtig te doen worden doordat hij op de vredesconferentie in de minderheid staat. Immers alle kleine landen behoudens Polen, Tsecho-Slowakije en Joegoslavië behoren tot de Angel-Saksische invloedssferen en zullen dus op de vredesconferentie hun politiek daarop richten.

Daarom ook heeft Rusland, zowel in de vergaderingen van de Grote Vier, als nu bij de eerste besprekingen in de conferentie zo hardnekkig vastgehouden aan de gedachte dat de conferentie alleen maar aanbevelingen kon doen toekomen aan de Grote Vier, wanneer ze een meerderheid van tweederde van het aantal stemmen hadden verkregen. In feite heeft Rusland het pleit op dit punt verloren door de aanneming van een Engels amendement.

Om de veranderingen op de conferentie niet al te ongunstig voor Rusland te doen zijn, zijn afgevaardigden van de Oekraïne en Wit-Rusland gezonden, hoewel die gebieden toch in feite tot Rusland behoren. En daarom ook hebben zich thans zelfs delegaties voor toelating aangemeld uit de door Rusland geannexeerde landen: Estland, Letland en Litauen.

Zo wordt het duidelijk, dat het overgrote deel van de 1500 vertegenwoordigers bestaan uit pionnen op het schaakbord der wereldmachten. Voor hun allen geldt wat eens in de 17e eeuw een Frans diplomaat een andere delegatie toevoegde: Wij vergaderen hier bij U, met U, over U en zonder U!

De knappe, intellectuele „vertegenwoordigers” der volken zijn geen vertegenwoordigers. Zij werden door die volken niet verkozen en zij vertegenwoordigen niet hun belangen, doch die van een bepaald imperialisme. Maar zelfs die vertegenwoordigers hebben niets te beslissen. Dat doen de vertegenwoordigers der groten in hun minister-conferentie.

Het berust op schijnheiligheid wanneer enerzijds door Rusland geklaagd wordt over blokvorming en anderzijds door Engeland en Amerika deze vorming wordt ontkend. Feit immers is, dat de blokvorming, de machtsconcentratie, reeds aan beide zijden heeft plaats gehad. Feit is, dat een land zich ingedeeld weet en overgaat naar het blok waartoe het krachtens zijn positie tussen de grote wereldmachten behoort of gaat behoren.

De Parijse conferentie is een diplomatieke comédie, het is een schijnvertoning. En zo moet de correspondent van het Parool vaststellen, „dat de Russen de schijn willen ophouden, dat de conferentie als geheel iets te zeggen heeft, terwijl de kleine mogendheden” (en die zijn geïnspireerd door de andere groten), „hardnekkig de schijn verdedigen dat de individuele deelnemers aan de conferentie iets te zeggen hebben.”

„In werkelijkheid houden echter alleen de grote mogendheden het heft in handen en is slechts over vraagstukken, waarover deze het niet eens konden worden, zoals over de scheepvaart op de Donau, de mening der kleinen van belang”

De conferentie heeft niet ten doel vrede, vrijheid, gelijkgerechtigdheid en welvaart aan allen te brengen. Daartoe is zij ook onbekwaam. Dit tekent te gelijktijd de rol van degenen die in het kapitalisme de „intellectuelen” worden genoemd.

Deze conferentie beoogt de regelen te sanctioneren, die de groten momenteel voor de uitbuiting van de massa's in Europa voor zichzelf bereikbaar achten.

Het is geen wonder, dat zelfs de correspondent van het Handelsblad vaststelde, dat „de figuur van Byrnes het midden houdt tussen een diplomaat en een bankmagnaat.”

Byrnes voor het Amerikaanse Grootkapitaal, Stalin als economisch dictator van een imperialistische staatskapitalisme trekken aan de touwtjes en de figuranten spelen hun rol.

De rol om de machtsbegeerte der groten achter schoonschijnende frases te verbergen.

De staking aan de P.T.T. in Frankrijk

Reeds lange tijd heerste een grote ontstemming onder de mannen van de P.T.T. omdat het parlement helemaal geen haast had met de herziening van de arbeidsvoorwaarden. Wel was reeds de verhoging van 25% toegestaan, maar dat had in de bestaande verhoudingen weinig te beduiden. De lonen zijn belachelijk laag en voor de arbeidende bevolking, zowel in de stad als de dagloners op het land, is Frankrijk dan ook een land van diepe armoede. De toegewezen rantsoenen op de bonnen zijn geringer dan bij ons, maar men kan er zwart of op de vrije markt zoveel aankopen als men wil. Voor de arbeiders is dat echter ondoenlijk. Bedenk bijv., dat de postbestellers f 25 per week verdienen, terwijl een pond vlees, dat niet op de bonnen wordt verstrekt, maar nu vrij is, f 5.— per pond kost en de meeste postmannen geen dienstkleiding hebben, doch hun kleding zelf moeten verzorgen. Daarbij liggen de prijzen der textielgoederen nog hoger dan hier, terwijl de schoenen daar ongeveer evenveel als hier kosten.

Onder deze omstandigheden heeft het weinig betekenis, of de mensen f 25.— of f 30.— per week verdienen. Ook bij f 30 per week komen de mensen toch niet aan vlees toe. Het is dan ook geen wonder, dat in Frankrijk de vrouwen bijna allemaal meewerken, omdat een man alleen geen gezin kan onderhouden. In dit verband moet men ook het bevolkingsvraagstuk bezien, dat voor Frankrijk zo dringend is. In het huis, waarin we gedurende ons verblijf te Parijs woonden, waren ongeveer 100 families, ieder met één kamer en een keukentje, terwijl van deze 100 gezinnen slechts één met kinderen „gezegd” was. Verder was in het hele gebouw geen kind te vinden. En toch betrof het hier een echte arbeidersbuurt vlak bij de fabrieken van Renault.

Reden voor ontstemming onder de arbeidende bevolking is er dus genoeg. En daarbij komt nu nog een nieuwe factor van misnoegen, die merkwaardigerwijze werd opgewekt door de nationalisatie van verschillende bedrijven. Niet dat deze nationalisatie niet werd toegejuicht, maar hier werden door de particuliere ondernemers hogere lonen betaald dan in de staatsbedrijven. Vooral de leidende functies in de bedrijven leverden veel hogere salarissen, dan de staat over het algemeen betaalt. Nu zijn de lonen bij de nationalisatie natuurlijk niet verlaagd, maar alle staatsarbeiders, vooral die in leidende functies, willen nu een algemene herziening der salarissen. Dit geldt eveneens voor de hogere betrekkingen bij de P.T.T. Het gaat dus niet slechts om een salarisverhoging met zoveel percent in het algemeen, maar om een heel nieuwe classificatie.

Over deze dingen werd reeds maandenlang onderhandeld in allerlei regeringscommissies, maar er kwam geen schot in, zodat door de postmannen op staking werd aangedrongen. De vakvereniging was daar echter ten zeerste tegen gekant in verband met de „opbouw”, maar reeds begonnen de mannen van telefoon en telegraaf een staking te organiseren. De personen van de verschillende kantoren in het land stelden zich telegrafisch met elkaar in verbinding en brachten zo wederkerig berichten over. In deze omstandigheden kondigden de vakverenigingen een proteststaking van 8 uren af op 30 Juli, om een wilde staking te voorkomen en de mensen dus in de hand te houden. Dit stakingsparool werd algemeen opgevolgd.

Echter: de vakvereniging kwam te laat. De overgrote meerderheid van de postmannen wilde geen proteststaking, maar een staking tot hun eisen waren doorgevoerd. En met tegenzin werd de staking na 8 uren weer opgeheven. In sommige plaatsen echter, zoals in Lille, in Tours, in Bordeaux, in Marseille weigerden de postmannen opnieuw aan het werk te gaan. Dat was van hen geen „wild” besluit, maar het kwam geheel organisatorisch tot stand. Het werd eerst uitvoerig in vergadering bediscussieerd en daarna met meerderheid van stemmen beslist. De postmannen gingen zich voor de strijd organiseren tegen de leiding van hun vakbond in.

En nu komen we aan een van de belangrijkste verschijnselen van de moderne klassenstrijd. Deze postmannen staakten. Ze gingen echter niet naar huis maar het telegraaf en telefoonnet werd door hen als organisatiemiddel voor de staking gebruikt. Vanuit hun bureaux riepen ze alle personen in het land op, de staking niet op te heffen, doch verder voort te zetten. En hoeveel weerklank dit vond, bleek uit het feit, dat opnieuw 80% van het personeel in het hele land in staking ging. Maar ook hier was het een eigenaardige staking. Het personeel stelde namelijk vast, wie wel en wie niet mocht telefoneren of telegraferen. De postkantoren werden over het algemeen gesloten en het personeel nam de sleutels mee naar huis. De particuliere telefoon werd overal afgesneden, maar de telefoon van dokter, apothekers, vroedvrouwen en sociale diensten bleef in tact, evenals telefoon en telegraaf voor de Internationale Conferentie te Parijs. De telefoon van het gebouw der vakvereniging werd afgesneden, wat men daar waarschijnlijk als een „onvriendelijke daad” beschouwde. Tenminste de deuren van het gebouw werden door de leiders gebarricadeerd, terwijl buiten bewaking werd opgesteld.

Behalve in Marseille heeft de staking nergens tot wanordeligheden geleid. In Marseille was het post- en telegraafkantoor door het personeel bezet, maar toen kwamen de Stalinisten (de leiding der vakvereniging is in handen der Stalinisten) om het personeel er met geweld uit te slaan. Daarop werd door de politie ingegrepen, die zowel het personeel als de Stalinisten er uit gooide en zelf het gebouw bezette.

De staking heeft niet lang geduurd. Ploteling kregen de heren in het parlement haast. Daar werd een voorstel aangenomen, om de regeling van de arbeidsvoorwaarden van de P.T.T. onmiddellijk in behandeling te nemen. Het Algemeen Stakingscomité, dat op 2 Aug. te Parijs gevormd was, besloot hierop in het hele land te adviseren onmiddellijk het werk te hervatten, doch zich tot nieuwe strijd gereed te houden, als de regeling in de loop van deze maand niet tot stand komt. Dit advies werd overal opgevolgd en zo hoort dit stuk klassenstrijd weer tot het verleden. Maar dat betekent geenszins, dat hiermee de zaak uit is. De Franse postmannen hebben de strijdbijl wel is waar neergelegd, maar niet begraven. Overal zijn de stakingscomités nog in tact en telefoon en telegraaf zijn nog steeds de zenuwdraden, die hen onderling verbinden. Er wordt nog koortsachtig gewerkt als voorbereiding tot nieuwe strijd, als die nodig blijkt. De kranten berichten, dat alles weer normaal werkt, maar wie een kijkje in de keuken kan nemen, ziet de voortdurende discussies, die nu in de bedrijven van de P.T.T. plaatsvinden. Er wordt net zo veel gewerkt, om de dingen gaande te houden en daarmee uit.

Wat voor ons in het verloop van deze staking van bijzonder belang is, is het karakter der beweging. Het is geen staking zonder meer, maar de bedrijfsbezetting behoort hier tot een van de natuurlijke stakingsmiddelen. Het is niet een kwestie, waar uitvoerige discussies over gehouden worden, maar het is een vanzelfsprekendheid, waar dit voor het doorvoeren van de beweging noodzakelijk is. De bedrijfsbezetting werd hier niet gebruikt, om te voorkomen, dat onderkruipers het werk zouden voortzetten maar om post en telefoon voor eigen doeleinden te gebruiken. De staking heeft hier niet in de eerste plaats de betekenis van het weigeren van de arbeid, maar de beheersing van het arbeidsproces zelf. De postmannen beslissen, wie wel of niet zal telefoneren of telegraferen, terwijl hier tegelijk hun belangrijkste organisatiemiddel ligt.

We hebben hier eenvoudig de dingen weergegeven, zoals die zijn verlopen, zonder op de rol van de vakvereniging te wijzen. Ook bleef de politieke betekenis van deze staking achterwege. Deze dingen zijn echter zeker wel van belang, zodat we daar in een volgend artikel nog op terug moeten komen.

NEO-NAF

Het buitengewoon congres van de E.V.C. is voor de leiding van deze bond niet zo gunstig verlopen, als in deze kringen wel werd gewenst. Zoals bekend, had het N.V.V. de eis gesteld, dat de E.V.C. gedurende de fusie-besprekingen geen stakingen tegen de bij het N.V.V. aangesloten bonden zou proclameren. Hierover werd op het congres gestemd, maar het feit, dat iets minder dan 40% van het aantal uitgebrachte stemmen zich er tegen verklaarde, was voor de leiding van de E.V.C. een grote tegenslag, gezien de giftige en spijtige woorden van de „Waarheid”, het voorlichtingsorgaan van de meerderheid van 't Hoofdbestuur.

Het grote aantal „neen-zeggings” is des te meer opmerkelijk, omdat het Hoofdbestuur de verschillende afdelingen van te voren had verzocht, den afgevaardigden geen bindend mandaat mede te geven. Dat een zo groot deel van de aanwezigen zich niet liet inpalmen door de frasen van Blokzijl, zich niet liet overrompelen om met een beroep op de eenheid de klassenstrijd op te geven, is zeer belangrijk en belicht nogmaals het feit, dat in de E.V.C. een groot aantal arbeiders georganiseerd zijn, die weten wat ze willen.

We mogen wel aannemen, dat het grootste deel van de op het congres aanwezigen geen kennis droeg van de inhoud van het Fusie-Rapport. Het is hun dus nog niet bekend, dat dit rapport, zoals wij het noemden, een Verraad-Rapport is, omdat de leiding buiten voorkennis van de leden van de E.V.C. de grondslagen van deze bond heeft losgelaten.

In „Spartacus”-nummer 31 hebben wij een uitvoerig overzicht gegeven van de wezenlijke inhoud van het Fusie-Rapport en daaruit is duidelijk gebleken, dat de Bedrijfsorganisatie, die de grondslag moest vormen voor de organisatie van de strijd der arbeiders, geheel is verdwenen. De bedrijfsorganisatie als uitdrukking van de georganiseerde wil van het bedrijfspersoneel en als eenheid van gevechtskracht in de strijd, heeft plaats gemaakt voor de organen van het overleg tussen vakverenigingsvertegenwoordigers kapitaal en regering. Elk zelfstandig en georganiseerd ingrijpen van de bedrijfs-personelen is, met instemming van de leiding van het E.V.C., onmogelijk gemaakt. Met één slag heeft zij blij gegeven van haar minachting voor de leden, door te menen, dat dit wel „gesikt” zou worden. Het feit, dat dit niet is gebeurd, verklaart de woede-uitingen, waarover we reeds boven schreven. Het is voor de leiding van de E.V.C. een graadmeter voor 't enthousiasme, waarmee de besprekingen die zij met het N.V.V. hebben gevoerd en waarvan het resultaat is neergelegd in het Fusie-rapport, straks door de arbeiders zal worden ontvangen. En omdat dit

bekend is, zal men trachten het verzet, dat hiertegen zal opkomen, te breken. Daarbij worden verschillende middelen toegepast. Men tracht eerst verdeeldheid te zaaien binnen de rijen van de „neen-zeggings”. Velen, die het „goed bedoelen”, maar niet begrijpen, „waar het feitelijk om gaat”, worden grootmoedig op de schouders getikt. Anderen echter worden frazeurs en mondrevolutionairen genoemd, die „uitsluitend” geleid worden door „kleinzielig eigenbelang”. Deze en dergelijke woorden, die gepubliceerd werden in de „Waarheid”, verschenen gedurende Congres-dagen, hebben bij de deelnemers van het congres de grootste verontwaardiging gewekt. Het hetzen tegen de oppositionele elementen gaat echter door en er verschijnen reeds artikelen in de Waarheid waarin openlijk wordt aangedrongen op „uitstoting” van die in de E.V.C. aangesloten arbeiders, die de klassenstrijd tegen het kapitaal willen voeren.

„De geschiedenis ener bom” door A. Strug, uitg. Wereldbibliotheek, Amsterdam, toont ons alle aspecten van de Poolse opstandige beweging in 1905. Gedeeltelijk was zij een proletarische revolutionaire beweging; in de industriegebieden hadden de arbeiders een korte tijd de bedrijven in hun macht, voor een deel ook speelden nationalistische stromingen een rol. Men wilde zich van de onderdrukking door het Czaarsrijk bevrijden en de revolutionaire arbeiders vereenzelvigden deze druk met die van de heersende klasse, en wilde zich dus van alle overheersing vrijmaken. Anderen, waaronder de boeren, waren nationalistisch ingesteld. De strijd in die tijd werd hard gevoerd en zonder genade van beide kanten. Dagelijks werden revolutionairen opgehangen, en geregeld werden vijanden van de revolutie vermoord, de bom was een gebruikelijk wapen in handen van de revolutionairen.

In dit boek is de bom bedoeld als symbool van de revolutie; degene die hem zal werpen wil met het werpen van de bom een aanvuuring geven, om de strijd, die dreigt te verzakken, voort te zetten. Zelf zal de dader met zijn slachtoffer de dood in gaan. Echter de bom wordt niet geworpen. Telkens wordt het ogenblik, waarop hij geworpen wordt weer verschoven. Schijnbare toevallige omstandigheden schuiven zich steeds weer tussen het voornemen en de uitvoering er van. De bom maakt vele omzwervingen, reist door het gehele land, komt zelfs in handen van spionnen en onguere elementen, wordt weer uit hun handen gered, en als ze eindelijk gebruikt zal worden door een wanhopig kleermakertje, die na twee verloren stakingen nergens meer werk kan krijgen en letterlijk verhoongert, blijkt het dat ze niet meer ontploft. Evenals de revolutie door innerlijke zwakte en tweespalt verloren is gegaan, zo is de kracht in de bom gestorven.

De schrijver van het boek heeft zelf midden in de strijd gestaan en er zelfs volgens het voorwoord van de vertaalster een belangrijke rol in gespeeld.

Voorovergebogen en kleek als een gestorvene, sleepte Batsjka zich door de straten. Dikwijls stond hij stil, leunde tegen een muur en rustte, met moeite ademhalend. Meermalen had hij een verschrikkelijke hoestbui. Eindelijk kwam hij waar hij wilde. Juist was men bezig nieuwe ruiten in te zetten in de grote winkel van mijnheer Zolopowit. De glazenmakers torsten met inspanning het zware spiegelglas en rondom stonden mensen te kijken. Batsjka opende zachtjes de deur, nam nederig zijn pet af, en bleef, met een treurig gezicht, op de drempel staan. De eigenaar zat ach-

ter discussie wordt gesteld. Hij beweert, dat bij een staking niet alleen de rechtstreeks betrokken arbeiders belang hebben. De hele bond en de hele arbeidersklasse, zo betoogt hij, zijn „partij”. Een staking beïnvloedt de omstandigheden in een hele bedrijfstak, ook al wordt er maar in één onderneming gestaakt. Zij beïnvloedt de positie van de gehele organisatie tegenover de ondernemers en de publieke opinie. Daarom, zo zegt J.G. Suurhoff, moeten de bij een conflict direct betrokken arbeiders niet alleen overstaken beslissen maar de „betrokken leden der bond tezamen met hun bestuur op de wijze als in de statuten en reglementen van de bond is vastgelegd”. J. G. Suurhoff maakt ook de opmerking, dat deze door het N.V.V. gestelde eis, niet uit formalistische overwegingen geschiedt, maar om aan de syndicalistische methoden, waarop de E.V.C. zou zijn teruggevallen, bij een eventuele fusie een einde te maken.

Uit deze zeer openhartige opmerking van den hoofdbestuurder van het N.V.V., ter discussie wordt gesteld. Hij beweert, dat bij een staking niet alleen de rechtstreeks betrokken arbeiders belang hebben. De hele bond en de hele arbeidersklasse, zo betoogt hij, zijn „partij”. Een staking beïnvloedt de omstandigheden in een hele bedrijfstak, ook al wordt er maar in één onderneming gestaakt. Zij beïnvloedt de positie van de gehele organisatie tegenover de ondernemers en de publieke opinie. Daarom, zo zegt J.G. Suurhoff, moeten de bij een conflict direct betrokken arbeiders niet alleen overstaken beslissen maar de „betrokken leden der bond tezamen met hun bestuur op de wijze als in de statuten en reglementen van de bond is vastgelegd”. J. G. Suurhoff maakt ook de opmerking, dat deze door het N.V.V. gestelde eis, niet uit formalistische overwegingen geschiedt, maar om aan de syndicalistische methoden, waarop de E.V.C. zou zijn teruggevallen, bij een eventuele fusie een einde te maken.

GREPEN uit de *Reionnaire Literatuur*

ter zijn lessenaar te schrijven. De winkelbedienden wilden den indringer weggagen, en mijnheer Zolopowit zag het aan met een blik van onder uit, en ging toen voort met schrijven. Maar Batsjka weerstreefde en vroeg, met veel vertoon van onderdanigheid, om vergiffenis en om werk. Eindelijk keek de patroon op en zeide op medelijdende toon:

„Neen, mijn waarde Batsjka. Nu is het genoeg geweest. Ik heb met jullie niets meer te maken.” „Wij sterven van honger, mijnheer.....” „Wat kan ik daaraan doen? Ga maar naar de socialist; laat die je maar werk geven. Kom, ga nu maar heen, ga maar; God zij met je.” Batsjka wachtte, hij wilde nog iets zeggen. Hij moest noodwendig nog iets zeggen, al waren het maar drie woorden. Maar zijn kaken waren krampachtig op elkander geklemd en hij voelde een verslappening in zijn gehele lichaam. Snel haalde hij de ijzeren dood uit zijn jaszak, liep tot achter de toonbank, en zonder een geluid te uiten, wierp hij de bom voor de voeten van zijn patroon. Mijnheer Zolopowit hief de armen omhoog, gaf een schreeuw, en viel van zijn hoogta-boeret. En Batsjka, van inspanning en ontroering, stortte ook neer, niet ver van den ander, zonder zich meer rekenschap te kunnen geven van hetgeen was geschied. Toen viel hij in zwijm. Het geduld van het levenloze werktuig was uitgeput geweest. Aan deze mogelijkheid hadden de levende mensen niet gedacht. Batsjka kende ook immers niets van de lotgevallen der bom en wist niets van haar lange omzwerving.

Voor koude en vocht had de dikke ijzeren wand haar beschermd, de ijvervolle zorgen der mensen hadden haar bewaard voor schokken. Men had haar bewaakt en verborgen, opdat zij niet handen van den vijand zoude vallen. Al wat mogelijk was geweest, had men gedaan. Maar wat de grootmachtige mensen niet hadden kunnen voorkomen, omdat zij dit niet kenden, dat was de werking binnenin, in dat geheimzinnige binnenste, waarin de dood geketend had gelegen en de verwoesting, op gruwbare wijze verscholen, en daardoor een voortdurende bedreiging en een mogelijkheid om, op een uitverkoren uur, te vernietigen wat in de weg stond. Thomas Batsjka, die voor heel de kleermakersbevolking wrekend had willen optreden,

had niet geweten, dat hij, als het ware, slechts met een eenvoudige steen gewapend, zijn machtigen tegenstander genaderd was. En ook de brave en vrome Pool, mijnheer Zolopowit, de werkgever, had dit niet geweten. Hij liet, uit dankbaarheid voor zijn wonderbaarlijke redding, in de Kathedraal van Warschau een plechtige dienst vieren, die hem zeer veel geld kostte. Maar dit dankoffert was ongegrond.

Daar was geen wonder geschied.

De kracht van het ontplofingswerktuig was gesloopt geworden door de geheime invloed van natuurkrachten, die geleidelijk hun werk hadden volbracht, tot de uiterste grens bereikt was. De revolutie was stervende, en de kracht was gestorven in de bom. Ook de zielskracht der strijders was immers verwijd, en de wapens vielen hun uit de handen.

Batsjka, geslagen en bebloed, werd naar de gevangenis gevoerd om verhoord te worden. Zijn projectiel werd in een gepantserde fourgon weggebracht, en met de grootste omzichtigheid reed men het naar de werkplaats der artillerie in Praag, waar deskundigen het zouden onderzoeken. Uit nieuwsgierigheid kwamen ook de officieren er bij toezien.

Allen wilden dat geheimzinnige ingewand bekijken. Lange tijd werd er beraadslaagd hoe te doen om alles te ontdekken, zonder zich bloot te stellen aan gevaar. Wie weet wat zij hoopten te vinden? Misschien hoopten zij het geheim der omwenteling te ontdekken en te stelen en te bezitten? Of mogelijk meenden zij, dat in die ijzeren schelp de oplossing van een verschrikkelijk raadsel verborgen was, gewichtiger dan alles wat zij reeds geraden hadden van dat tijdperk, en wat zij reeds vermocht hadden te overwinnen.....

Er was bevel gegeven, dat men de bom zou wegen, meten, en openen, en dat alles nauwkeurig moest beschreven worden. De meeste officieren spotten met het werktuig van den „snijder”, lachten en rookten sigaretten rondom de bom, die bedrogen had en gewelgd te springen. Dit was voor de militaire werktuigkundigen een aanmoediging. De ijzeren doos werd dus in een schroef vast geknepen, en langzaam begon men het deksel los te draaien. De bom weerstond echter niet al hare

blijkt dat deze politiek door de leiding van de E.V.C. nu volkomen is overgenomen. Het blijkt niet alleen uit jaar scheldpartijen tegen de „neen-stemmers”, maar ook uit haar houding bij een reeds inmiddels weer geëindigde staking in de veenkolonien.

De Federatie van landarbeiders van het N.V.V. had een staking uitgeroepen, waardoor het werk in het landbouwbedrijf in een aantal plaatsen werd stil gelegd. De arbeiders georganiseerd in de E.V.C. hebben zich natuurlijk met deze staking solidair verklaard. Het Hoofdbestuur van het N.V.V. had zich echter tegen deze staking uitgesproken en de leiding van de E.V.C. haast zich te verklaren, dat zij voor deze staking „geen enkele verantwoordelijkheid” neemt.

Hier zien we, de fusie is nog niet eens een feit en de leiding van de E.V.C. kan zich nog niet eens vrij bewegen, dat nu reeds de E.V.C.-leiding zich van de actie der arbeiders moest onttrekken, terwijl een bond aangesloten bij het N.V.V. de staking heeft afgekondigd. Het is bekend,

kracht. Op hetzelfde ogenblik, dat zij eindelijk toegaf, en het deksel juist de breedte van een haar was ontschroefd, stortten zich de werktuigkundigen, de experts, die toezicht moesten houden, en de belangstellende officieren, onder luid geschreeuw, buiten de werkplaats. Aan de deur werd gestompt en gedrongen.

Een scherpe afgrijpselijke lucht vulde de zaal. De eerste ademhaling der helse machine was doodverspreidend geweest. Na lange besprekingen en veel geaarzel, dwong eindelijk een officier, met geweld, zijn mannen, die van vrees sladderden, aan de arbeid te gaan.

Met een lichtheid van aanraking, die bij niets kan vergeleken worden, namen de beangste soldaten het verschrikkelijke werktuig op. Hunne gezichten waren door maskers beschermd en voor hunne monden hadden zij natte sponzen. En zo droegen zij de bom, in hunne handen, langzaam, stap voor stap, door de velden en langs de wegen, tot aan de Welchsel. Daar legden zij haar neer aan de kant der rivier, onder de hoede van vier soldaten, in een wijde vierhoek opgesteld. De vissers keken nieuwsgierig naar dit alles, en de voorbijgangers stonden er bij stil, maar niemand wist wat het betekende.

Eindelijk verscheen een fourgon met sapeurs, en ging men aan het werk. Zij haakten uit de wagen een lange, dikke draad, met caoutchouc omkleed, wonden die om de ijzeren doos, bevestigden hem, en lieten toen, aan het einde van een lange stok, de bom zachtjes in het water glijden, daar, waar de rivier zeer diep was. „De vissers werden nu weggejaagd, en de fourgon reed achteruit tot op een afstand van honderd passen.

„Klaar daar?”

„Klaar.”

De soldaat in de wagen drukte op een knop. En bijna tegelijkertijd verheef zich boven de rivier een hoge waterzuil. Over een grote uitgestrektheid ging een opbruisen en koken; kolken stegen op uit de diepte, en een zware golf joeg over de stroom. Een dreigende, schrikverwekkende knal klonk op uit het water, stond over de oppervlakte, en wekte op de andere oever, tegen de wallen en muren der Citadel, een dof en lang echoën.

Een hard opjagen van geluid was het geweest en dan een vergaan, als hij een salvo van kanonnen boven het pas gedolven graf van een strijder, als bij het laatste dondergerol van een onweder, dat reeds voorbij is.

De ontploffing had de ruiten der gesloten gevangenisramen doen trillen. Een veroordeelde gevangene ontwaakte uit de droom, die aan de dood vooraf gaat, en bleef luisteren, lange tijd.”

dat de staking is geëindigd, omdat het Hoofdbestuur van het N.V.V. weigert, de staking financieel te ondersteunen. Dit alles wordt door de E.V.C.-leiding kritiekloos geaccepteerd en daarom kan hieruit, ondanks allerlei aan de arbeiders voorgespiegelde „geheime tactiek” de gevolgtrekking worden gemaakt, dat de leiding van de E.V.C., de aanstaande gesalarieerde trawanten van de N.V.V.-leiding elke strijd van de arbeiders zal breken.

Dit alles is echter nog slechts een begin, het begin van de volledige afbraak van de E.V.C. In werkelijkheid gaan de bedoelingen nog verder. In het Fusie-rapport wordt duidelijk uitgesproken, dat naast de bij de Stichting van de Arbeid aangesloten organisaties van „werknemers”, andere organisaties niet worden erkend. Dit betekent dus, dat het recht van vrije organisatie op dit gebied door de vertegenwoordigers van E.V.C. en N.V.V. wordt uitgeschakeld.

Het ligt verder in de lijn van de economische ontwikkeling van Nederland (en niet alleen van dit land) dat de organen van het overleg, die besluiten moeten nemen voor bepaalde bedrijfstakken, dit ook zullen doen voor alle in deze bedrijfstak werkende arbeiders. Daarom zal naast de opheffing van het recht zich op economisch gebied vrij te organiseren (en we weten welke politieke consequenties dit heeft) zeker ook tot verplichte organisatie der arbeiders in één bond in de toekomst worden besloten. Het nieuw te vormen Verbond van Bedrijfsbonden wordt het keurslijf waarbinnen de tot vergadering opgecommandeerde arbeiders van de genomen besluiten zullen kennis moeten nemen. Dit wordt de nieuwe „Eenhedsvakcentrale” van boven af georganiseerd, het Neo-Naf.

Het is duidelijk, dat ondanks alle verdachtmakingen van de E.V.C.-leiding en de reactie van de „Waarheid”, de oppositie toch groeiende is. Wat echter ontbreekt is het georganiseerd optreden.

De E.V.C.-leiding, die zich heeft voorgesteld over vier maanden te fuseren, ziet zich voor de taak gesteld, het georganiseerd optreden van deze oppositie te verhinderen. Het liefst zal zij hierbij niet het wapen van het royement hanteren, omdat zij weet dat dit slechts haar zwakheid openbaart. Veel meer zal zij zich toeleggen op het splijten van elk streven naar eenheid van de oppositie, het stuk voor stuk afmaken, alsmede het eventueel in het apparaat opnemen van voor haar gevaarlijke tegenstanders.

Als dit dus de taak is van de E.V.C.-leiding, dan is het omgekeerd nodig, dat de oppositie zich niet alleen organiseert, maar duidelijk haar doelstellingen uitspreekt. Want alleen wanneer een gemeenschappelijke grondslag de oppositie verbindt, staat zij ideologisch sterk en is haar éénwording niet alleen niet te ver-

(Vervolg pag. 6)

POLITIEK EN ECONOMISCHE STRIJD

De acties voor een betere samenleving en het streven om uit de maatschappelijke chaos te komen, voltrekken zich eenduidig in de directe actie tegen de wan toestanden, die men aan den lijve ondervindt in het bedrijf, anderdeels in een (voor de meesten) grote belangstelling voor de nationale- en internationale politiek, bedreven door mensen, die zelf buiten de werkelijke productie-verhoudingen staan, de zogenaamde vaklieden der diplomatie. De vorm van de directe actie is de staking, of geheel buiten de controle van alle politieke lichamen en personen omgaand, of de staking onder controle van een politieke partij (of de met haar nauw verbonden vakbonden). Wat deze laatste vorm van staken betreft: deze komt er op neer, dat de betrokken politieke partijleiders of vakbondsleiders de strijd aan de eigenlijke strijders ontnemen, om bij afwezigheid van hen wie de strijd betreft, aan de groene tafel met de ondernemers te marchanderen en de eindbeslissing, te nemen door de rijksbemiddelaars, ter kennis van de stakersvergadering te brengen.

Een beweging als deze laatste is natuurlijk niet met de naam van strijd te betitelen; het is een handeling, om de activiteit van de strijdwillende arbeiders langs de bliksemalfleider van de leiderspolitiek in de grond te smoren.

Naast de directe bedrijfsactie bezitten zoals gezegd de meeste mensen een levendige belangstelling voor de politiek, waarbij ze dan het oog richten op de parlementaire en internationaal-diplomatieke ingewikkeldheden van hen, die het arbeidersbestaan niet leiden, maar aan privaat- of staatskapitalistische begrotingen, deviezen-rekeningen en andere buitenlandse kapitaalsovereenkomsten zitten te rekenen.

Wij kunnen misschien aannemen, dat deze leiders van de kapitalistische politiek knappe kerels zijn, maar ook hun genialiteit kan niet voorkomen, dat de staatschulden alleen maar groter worden en de arbeidersbevolking van alle landen afglijden naar het niveau van totale ontbering, ook die van de meest „welvarende“ landen.

De heersende klasse jaagt ons naar de stembus

en ze noemt alles wat buiten de parlementaire politiek omgaat schadelijk voor de samenleving. Die heersende klasse richt heel haar propaganda-apparaat erop, den arbeiders vooral te suggereren, dat zij de oplossing van haar noden moet zoeken in de politieke verhoudingen binnen het parlementarisme. Zij wil den arbeider wijsmaken, dat hij met het rodmaken van een hokje op een stembillet, eens per 4 jaar, in staat is om een rechtspositie in de productie te krijgen.

Alle aandacht van de arbeiders voor het parlementair-politieke terrein betekent hier in wezen zich interesseren voor de manier, waarop het kapitaal zijn zaken behartigt. Los van het feit, of men daarbij het meest benieuwd is, hoe het den arbeider zal vergaan, houdt men zich met zijn gedachten bezig met de kapitalistische problemen, waarbij de grote massa, de leverancier van alle maatschappelijke rijkdom, op de onkosten rekening voorkomt. Wij zien, dat het politieke gekibbel in het parlement, zelfs van de mensen, die van zichzelf denken, werkelijke arbeidersbelangen te verdedigen, nergens anders om gaat, dan om de grootte van de onkostenrekening, die de arbeiders voor den kapitaalbezitter vormen.

De heersende klasse weet ook, dat de nood van een Katholieke arbeiders en een Christ. Gereformeerde, en van alle andere, precies dezelfde is, want zij staan met elkaar op dezelfde onkostenrekening in de miljarden nota van de staat en in de privéboekhouding van den ondernemers. Zij weet, dat de partijprogramma's, opgesteld door politieke leiders, alle slechts handelen over de vraag hoe die onkostenpost verdeeld zal worden en hoe groot die moet zijn: dat deze programma's niet werkelijk beogen om het productieapparaat voor de arbeiders op te eisen, maar integendeel elkaar alle op het reformistische terrein om spitsvondigheden bekampen en tussen elkaar's aanhangers scheidslijnen optrekken.

De politieke partij is na de eerste wereldoorlog de vorm geweest, waarin de arbeiders probeerden de weg te betreden naar een productiestelsel van ge-

lijkrechtvaardige producenten. Zij en de ondernemer vochten sindsdien om het bezit van de staat. De vraag is nu: „Wie bezit in wezen de staat op dit moment en welke functie kan het parlement vervullen in de proletarische strijd om de macht over de productie“. De buitenlandse betrekkingen beheersen onze binnenlandse verhoudingen, buitenlandse overeenkomsten, handelsverdragen, valutaverhoudingen en daaruit voortvloeiende deviezenplichten werden gesloten voor er van een parlement sprake was. Nu mag de binnenlandse politiek zijn gang gaan, nu, dat de buitenlandse verhoudingen vastliggen; maar hoe het ook gaat, de deviezen moeten op tafel komen en de politieke verdragen nagekomen. De Nederlandse arbeidersklasse is ter stembus gegaan; Sociaal-democratische, C.P.N.-Leiders; zij zitten allen met grootscheepse, reformistische plannen in het hoofd; zij stranden op de miljardennota, op de politieke verdragen en de gevolgen daarvan. Stel dat zij er zitten met het idee om de wil van een grote partij en „door te halen, koste wat kost“. Als die partij van onderop gebouwd is, arbeiders, dan spreekt zij uw taal. En die taal gaat over uw levenspositie, die allerongelukkigst is en die om een uitweg vraagt; die taal is niet te verenigen met miljardennota's, met deviezenbehoefte voor buitenlandse kapitaalbezitters, want zolang u op de onkostenrekening staat, zal uw bestaan tot aan de rand van het dragelijke worden teruggebracht..... en toch maalt de parlementaire machine door over de deviezen, miljardennota's, atoombomben en andere problemen van het kapitaal.

Arbeiders, u denkt professoren nodig te hebben, om de productieproblemen op te lossen. Dat ze daartoe nodig zijn, ontkennen wij: specialisten, Collijn en Schermerhorn's kunnen onmogelijk meer ontwikkelingsmogelijkheden voor hun winst-productiestelsel openen, ondanks het feit, dat ze de arbeidersklasse aan de rand van de afgrond laten leven. En arbeiders, het zijn ook niet die ingewikkelde problemen, die uw problemen zijn. U staat voor de grote opgave, de productie op uw eigen schouders te nemen. Alleen daar kan een oplossing uit voortkomen. U hebt tot taak, om vanuit het bedrijf de enig besturende macht van de productie te zijn, de macht, die het in wezen doodeenvoudige probleem aanpakt: Het produceren naar behoefte.

En dit is een opgave, die niets te maken heeft met alle partijprogramma's, die spreken van deviezen, want deviezen houden deze productie in stand. Niets met huizenbouwprogramma's, welke in de miljardennota passen, want die passen voor U zeker niet! Niets met sociale verzorging onder dit stelsel, want zij is een aalmoese, zoals zij nu gegeven wordt. Niets met Emmanobles voor uw ziektebestrijding, omdat dit ongepaste liefdadigheid is. Niets met collectes voor „Geestelijke Weerbaarheid“ (sic.). Niets met parlementen, omdat zij deze productie in hun fundamente niet aanpakken. Niets met alle futiele wijzigingen van datzelfde stelsel.

Uw problemen zijn, de parlementair-politieke scheidslijnen af te breken, te zorgen, dat die genen samengaan, die dezelfde noden hebben, te zorgen, dat de bedrijven gehoorzamen aan de wil van uw van onderop opgebouwde organisaties, te zorgen, dat staten met politieke geheimen, bedrijven met gesloten boekhoudingen zich niet meer kunnen handhaven, te zorgen, dat het huidige stelsel om te beginnen uw krachten niet sloopt! Arbeiders zoekt naar de vorm van organisatie, die u garandeert over uw eigen problemen te kunnen beslissen, bouw uw radencellen in uw bedrijven, hecht, ontegenzeggelijk voor alle giftige pillen, die erop worden afgevuurd. Ziet in uw zelfgekozen en door uzelf afgeboze leiding slechts de uitvoerder van besluiten, die u in algemene discussie neemt. Een democratisch systeem in het bedrijf zelf kan niet meer getorpedeerd worden door leiders, omdat het bedrijf het terrein is van Uw dagelijkse activiteit, van uw zelf-werkzaamheid. Niet de politiek, maar het bedrijf is een stukje van uw levende kracht. De huidige parlementaire politiek kan niet democratisch zijn, want het is alleen het bedrijf, dat al uw krachten opeist. Het bedrijf alleen zuigt uw energie tot zich en het vormt ook uitsluitend het terrein waar uw strijd uitgevochten zal worden.

van politieke aard zijn) besproken, behandeld en uitgevoerd worden door de contact-organen van de Stichting van de Arbeid. Elke eis der arbeiders, die dus niet ingewilligd wordt heeft tot gevolg, dat men zich tegen deze organen, waarop men niet de minste invloed heeft, moet keren. Deze organen omvatten de bestuurders van alle samenwerkende organisaties van „werknemers“, en ondernemers en zijn een onderdeel van het gehele regeringsapparaat, dat tot taak heeft de opbouw van het kapitaalbezit mogelijk te maken. Elk ingrijpen en elke verandering in de top-organen behoeft op zijn minst de stilzwijgende goedkeuring van de regering, die volgens een plan-economie werkt, waarbij het levenspeil der brede massa's reeds is vastgesteld. De opvatting dat men het nieuwe verband tot een strijdorganisatie van en voor de arbeiders zou kunnen maken is een illusie.

Elke zich vormende oppositie moet zich van deze grondbeginselen van het huidige kapitalisme in Nederland, bewust zijn en daaruit in vrije discussie haar consequenties trekken.

TSJECHO-SLOWAKIJE

Over het algemeen wordt men hier te lande over de situatie in Tsecho-Slowakije, gelegen als het is in de Russische invloedsfeer, heel weinig gewaar. Toch is het belangrijk genoeg er meer van te weten, vooral daar de huidige ontwikkeling van de politieke en economische situatie aldaar ons laat zien wat er aan persoonlijke vrijheid voor de arbeidersklasse overblijft, wanneer stalinistische bewindvoerders hun „democratie“ in de praktijk gaan toepassen.

Zoals bekend is bij de laatste verkiezingen de stalinistische partij als sterkste partij uit de stembus te voorschijn gekomen en beschikt zij samen met de socialistische partij over 55 % der stemmen, dus over de absolute meerderheid. Op grond van deze stembus-meerderheid werd dan ook een stalinist met de vorming van een nieuwe regering belast, aan welke vorming echter zo het een en ander is vooraf gegaan.

Bijna het gehele staatsbestel in Tsjecho-Slowakije is genationaliseerd. Niet alleen het grootste gedeelte van de industrie doch ook het bank- en verzekeringswezen alsmede de mijnen en elektriciteitsbedrijven. Ongeveer 75% van alle ondernemingen omvattende plm. 12.000 firma's is in dit nationalisatie-proces inbegrepen. De uitkomsten van deze nationalisatie, waarvoor een z.g. twee-jarenplan is opgesteld, zijn tengevolge van verschillende factoren, waar we nog op terug zullen komen, zeer problematisch. Het was dus begrijpelijk, dat geen der politieke partijen en de directe verantwoordelijkheid voor zich alleen wilde nemen. We zagen dan ook in Tsjecho-Slowakije voordat de definitieve samenstelling van de nieuwe regering tot stand kwam, een soort koehandel bedreven, gelijk wij deze hier te lande nog maar kort geleden eveneens hebben kunnen aanschouwen. Maar goed, uiteindelijk is er dan toch een regering gevormd en kon men starten.

De moeilijkheden voor de arbeidende klasse tengevolge van deze nationalisatie, die eveneens gelijk hier als een soort overgangsfase naar het socialisme wordt voorgesteld, zijn vele. We hebben allereerst het bureaucratische staatsapparaat. Volgens officiële beweringen en ook mondeling werd dit ons nog eens van betrouwbare zijde bevestigd, moet de staat wekelijks 280 miljoen kronen aan dit apparaat ten koste leggen, zonder dat daar ook maar enige baten tegenover staan. Deze 280 miljoen moeten natuurlijk ergens vandaan komen en ze komen er ook in de vorm van belastingen, die logischerwijze voor het overgrote deel door het arbeidende volk moeten worden opgebracht.

De verhouding tussen lonen en prijzen is daar ongeveer gelijk als hier. De prijzen zijn hoog en de lonen dusdanig, dat alleen

de best betaalden in staat zijn zich zelf inderdaad van alle levensbehoeften te voorzien. De regering zegt echter, dat de lonen niet omhoog kunnen omdat daaraan te grote consequenties voor de staat verbonden zouden zijn. En de prijzen zouden alleen maar omlaag kunnen, wanneer er bij een gelijk aantal arbeidskrachten en gelijk blijvende lonen, meer geproduceerd wordt. Dit is natuurlijk alleen mogelijk door sterk gerationaliseerde arbeids- en productiemethoden en hierin voorziet het stalinistische twee-jarenplan, dat deswege tot staatsplan verheven is. Personen, die in z.g. niet-productieve beroepen werkzaam zijn moeten daaruit worden verwijderd en daar worden tewerkgesteld waar zij voor de staat het meeste nut afwerpen. Een algemene arbeidsdienstplicht is afgekondigd, waarbij alle mannen en vrouwen tussen 15 en 55 jaar verplicht kunnen worden jaarlijks gedurende een maand ten directe behoefte van de staat werkzaam te zijn. Studenten moeten gedurende hun zomervacantie „vrijwillig verplicht“ met een studenten-werkploeg gedurende drie maanden in een mijn werkzaam zijn.

Natuurlijk staat tegenover al deze nadelen ook wel een enkel voordeel, tenminste een klein lichtpuntje. B.v. bestaan er plannen om de tussenhandel tussen importeur-fabrikant-verbruiker geheel uit te schakelen. De daarbij weer vrijkomende krachten kan men elders inschakelen en voor den verbruiker kan deze uitschakeling van de tussenhandel voordeliger prijzen betekenen. Of dit laatste inderdaad het geval zal zijn moet de praktijk nog uitwijzen, dat zal wel weer voor een belangrijk deel van de bureaucratie afhangen.

De voordelen wegen echter niet tegen de nadelen op. Deze nationalisatie, deze z.g. weg naar het socialisme betekent een absoluut uitschakelen van de persoonlijke vrijheid. Man, vrouw en kinderen alles wordt ondergeschikt gemaakt aan het belang van de staat. Door middel van rationele arbeidsmethoden, door verscherpte uitbuiting dus, moet aan de wederopbouw gewerkt worden en het zijn de z.g. „communisten“ die daarbij als motor fungeren.

De arbeidersbevolking van Tsjecho-Slowakije voelt dit uiteraard evenzo aan en de lust om aan dit soort „wederopbouw“ voor de volle 100% mede te werken is derhalve niet zo bijzonder groot. Er is oppositie, deze komt echter niet openlijk tot uiting. Ze kan daarom niet tot uitdrukking komen omdat alle sleutelposities zowel in het economische als politieke leven door stalinisten zijn bezet en openlijk verzet tegen het plan als sabotage tegen de staat zou worden beoordeeld en veroordeeld. De reactie juicht het dan ook ten zeerste toe, dat men aan de stalinistische partij de vorming van een re-

gering heeft kunnen toevertrouwen en men verwacht van haar, hetgeen zij trouwens ook doet, dat zij alles op haren en snaren zal zetten om het „nationale welvaartsplan“ te doen slagen.

Hier dus in verscherpte mate het beeld zoals we dit ook in Frankrijk te aanschouwen krijgen. Het belang van de arbeidersklasse wordt geofferd aan het belang van het stalinisme. Het belang van dit stalinisme moet en zal zegevieren onverschillig of dit gaat ten koste van de vrijheid en het geluk van de klasse wier belangen men zegt te verdedigen. Ook in Tsjecho-Slowakije is de leus, dat men eerst het nationale kapitalisme weer zal moeten helpen opbouwen, zij het dan ook in genationaliseerde vorm, en dat men dan via deze nationalisatie de eerste stappen zal kunnen zetten op de weg die naar het socialisme voert.

Nationalisatie, socialisatie inderdaad woorden die alleen reeds vanwege hun klankgemeenschap door de arbeiders als een soort tussenvorm naar het socialisme worden beschouwd. In werkelijkheid betekent het een nog meer geperfectioneerde uitbuiting door middel van een eveneens geperfectioneerd staatsapparaat. Internationaal zal de arbeidersklasse zich daartegen moeten gaan verzetten. Internationaal zal zij moeten komen tot een brede machtsvorming in de bedrijven. Internationaal echter ook moeten komen tot de erkenning, dat het stalinisme in zijn huidige ontwikkelingsfase tot een steeds groter gevaar dreigt te worden voor elken vrijheidslievenden socialist, voor elken denkenden strijder voor een communistische samenleving. En hoe moeilijk het voor menigeen ook zal zijn en hoe moeilijk het in de toekomst ook zal worden, willen we eerlijke strijders zijn voor een werkelijk communistische samenleving, dan zullen we steeds en telkens weer het stalinistisch gevaar moeten signaleren en de strijd er tegen moeten aanbinden. Dit is geen sectarisme, dit is niet een zich keren tegen de eenheid.

Nee, dit zijn we verplicht aan de strijd voor de vrijmaking van onze klasse, aan onze strijd voor het communisme. Wij moeten en kunnen niet anders.

BROCHURES

„Van Slavenmaatschappij tot Arbeidersmacht“ f 0.90

„De Arbeidersraden“ le deel f 1.25

Te bestellen bij de administratie of bij de bezorgers

Tussen Regge en Dinkel

Protest-stakingen tegen de duurte.
We behoeven het de huisvrouwen heus niet nog eens extra te vertellen, ze weten het maar al te goed. Het leven is duur, de prijzen zelfs van de meest noodzakelijke levensbehoeften zijn bijna niet te betalen. Het loon van den arbeider staat in geen enkele verhouding tot de kosten voor het levensonderhoud, en al wordt er nu ook veel gesproken om daarin verandering te brengen, gedaan wordt er niets.

De vrouw kankert omdat ze niet voldoende op tafel kan brengen, de man kankert omdat hij niet voldoende voedsel krijgt om zijn arbeid te kunnen verrichten. Beiden staan ze machteloos in het besef, dat ze niets kunnen doen. Tenminste, zo was het tot op heden. Er begint verandering in te komen, er zijn tekenen van een kentering. De huisvrouw kankert nu niet meer alleen, ze begint langzamerhand tot het besef te komen, dat men er met kankeren niet komt. Dat er iets gedaan moet worden. Dat men alleen door iets te doen ergens verandering in kan brengen. Hier in het Oosten, en gelukkig nu ook elders in het land, ontstonden op deze wijze huisvrouwenbonden, die gebaseerd op het zelfdoen, de actie voor verbetering ter hand hebben genomen. Zij bepaalden zich niet tot het maken van propaganda alleen onder de vrouwen, neen, zij wendden zich ook tot de arbeiders in de fabrieken en wezen hen er op, dat in de strijd voor lotsverbetering man en vrouw naast elkander moeten staan. En het schijnt, dat de mannen deze wrokroep tot strijd gaan verstaan en begrijpen.

Een goed Vaderlander

In het begin van 1941 was de toestand voor de toen reeds in strijd zijnde en toekomstige vijanden van Duitsland verre van gunstig. De „As“ had vrijwel geheel Europa in haar macht. Zij bedreigde de levensader van het Britse Rijk; Egypte stond bloot aan haar aanvallen. Meer en meer werd het duidelijk, dat ook Rusland zich aan de zijde van haar vijanden moest scharen, wilde het niet vroeger of later veroverd worden door het hongertige Duitse imperialisme. Slechts op één front konden de geallieerden enig succes boeken, n.l. aan het Griekse. Wij herinneren ons nog het Italiaanse fiasco in dat land. De krachtige ontplooiing van de Duitse macht vereiste evenwel een snelle en totale onderwerping van de Balkan. Met de toenmalige regering van Joego-Slavië werd een accord gesloten. Het scheen, dat de Duitsers zich zonder strijd van de Balkan zouden kunnen meester maken.

Bij de Gebrs. Stork te Hengelo en bij de het levenspeil der arbeidersklasse. Bij de firma Menko te Enschede circuleren daarnaast petitionnementslijsten. De pers schrijft, dat er onrust bestaat in de Twentse fabrieken, dat de verhouding tussen lonen en prijzen reeds lang ongerustheid onder de arbeiders heeft verwekt en dat het vermoeden bestaat, dat er nog meerdere stakingen zullen volgen.

In de bedrijven ligt de grootste kracht van de arbeiders, welnu dan ook vanuit deze bedrijven een krachtig protest laten horen tegen de aanslagen op ons levenspeil gepleegd. Tonen met de daad, dat we niet van plan zijn dit nog langer zonder meer te slikken. Dat we zelfs bereid en in staat zijn daarbij de bedrijven stop te zetten. Nu een protest-staking van een uur, morgen een van twee uur en overmorgen zo nodig het gehele bedrijf stop. Doch niet alleen vanuit de Twentse textiel- en levensmiddelenfabrieken. Via de fabriekskern heeft men zich tot de bevoegde instanties gewend om te protesteren tegen deze voortdurende bedreiging van Gebrs. van Heek te Enschede zijn de arbeiders een uur in staking gegaan. Als protest tegen de regelmatige verhoging tielfabrieken moeten deze protesten worden gehoord. Ook vanuit de andere bedrijven in het gehele land zal men op de krachtadigste wijze protesten moeten laten regenen.

Hier ligt mede een terrein braak voor de vrouwenbonden uit de overige plaatsen in het land. Wendt U tot de mannen in de bedrijven, toont hun dat ook zij tot taak hebben gezamenlijk met de vrouwen de strijd voor hun bestaan te voeren. Wekt ook hen op zich bij de protesten in de Twentse fabrieken aan te sluiten.

van Michailowitsj te verslaan, dat deze zich ooit met de nazi's zou hebben verbonden, is niet bewezen. Hij werd tot het laatste toe gesteund door de Westerse mogendheden. Tijdens de olog tegen Duitsland werd hier reeds door de verbonden een oorlogje tegen elkaar gevoerd. De Joego-Slavische bevolking heeft vreselijk geleden van de ontzettende verwoestingen en moordpartijen, welke door de drie elkaar bestrijdende tegenstanders, Duitsers, Michailowitsj en Tito werden aangericht. Een strijd, welke niet werd gevoerd om zoiets als het geluk en de vrijheid van het volk, doch om de belangen van de machten, die elkaar ieder stuk land en ieder mens betwistten.

Michailowitsj werd op 17 Juli 1946 ter dood gebracht. Een voorproefje van wat de verbonden staten elkaar in de toekomst zullen gunnen. En een bewijs, dat Vaderlandsliefde een woord is met een lege inhoud, daar het in werkelijkheid slechts aankomt op macht.

GAAN DE BANK-BEDIENDEN STAKEN?

Er heerst onrust onder de handels- en kantoorbedienden uit het bankbedrijf. Een onrust die zelfs zo groot is, dat men al reeds over staking hoort spreken. Met de indertijd ingestelde salariscommissie der werkgevers was overeengekomen dat aan de thans heersende salaris-chaos een einde zou worden gemaakt en men zou komen tot een definitieve salarisregeling. Tot op heden is daarvan echter nog steeds niets gekomen, wel heeft men getracht de klaarblijkelijke eendracht die momenteel onder de bankbedienden heerst, te verbreken door het verdeel- en heerssysteem toe te passen en in strijd met de ministeriële voorschriften hier en daar een individueel salarisverhogingen te geven. Men is daar echter niet in getrapt en blijft vasthouden aan de afspraak van een definitieve salarisregeling. Met de Bedrijfs-unie van samenwerkende organisaties heeft men vergaderd en aan de directie van de A'damse Bank, R'damse Bank, Holl. Bank-Unie en R. Mees & Zonen een ultimatum gesteld, dat per 19 Augustus afloopt.

De toestanden in het bankbedrijf zijn vreselijk slecht. Ze zijn altijd reeds slecht geweest, doch verbetering was er niet te verkrijgen, omdat de kantoorbedienden zich voor acties en dergelijke te hoog achtten. Nu is daar blijkbaar, mede onder de druk van de omstandigheden, verandering in gekomen en dreigt men, zelfs met staking. Voor zover wij ons kunnen herinneren is iets dergelijks uniek in de Nederlandse geschiedenis van de klassenstrijd. Het zijn de eerste tekenen, dat het hoeden proletariaat eindelijk tot ontdekking komt, dat het tot de uitgebuitenen behoort.

24 Aug. 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 34

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
TJEBERT WOODSTRA
Voors. editie: Beunstraat 17, A'dam-C.

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Adres administratie Trouwingsstraat 61
Postbus 168797 ten name van
Uitgeverij „De Vlam“ — Amsterdam

VREDES- OF OORLOGSCONFERENTIE?

Het wordt ééntonig. Het diplomatieke spel van de ministers van buitenlandse zaken der Grote Vier, wekenlang te Parijs opgevoerd, wordt nu reeds sinds drie weken door de vertegenwoordigers van 21 staten en staatjes voortgezet.

Redevoeringen op redevoeringen, die slechts bestemd zijn om in de wereld te worden gehoord en niet dienen om elkaar te overtuigen en tot gemeenschappelijke besluiten te komen. Integendeel! Op deze vredesconferentie, die in de pers reeds de naam: „conferentie ter voorbereiding van de komende oorlog“ heeft gekregen, wordt een strijd gevoerd als in een parlement, met een meerderheid en een oppositie, met zet en tegenzet.

Als de meerderheid, die zich achter Amerika en Engeland schaaft, tot besluiten tracht te komen en de oppositie — het Russische bloc — gevaar loopt aan deze te worden gebonden, dan is het wapen: de obstructie.

Eindeloze debatten over de procedure, de gang van zaken, over de strekking der te nemen besluiten, al of niet bindend, enz., enz.

Deze vredesconferentie gedraagt zich als een parlement, waarvan echter de regeling van de gang van zaken allerminst vaststaat.

De deelnemers hebben dan ook geen gemeenschappelijke grondslag. Die ongeveer 1500 vertegenwoordigers van zoveel verschillende landen komen niet bij elkaar, omdat ze tot een groot geheel behoren, met weliswaar verschillende inzichten voor de te volgen politiek, maar tenslotte toch gebonden aan één organisme, voor welks welzijn zij zich uiteindelijk dan toch zouden kunnen inzetten. Neen, deze conferentie is een afspiegeling van het feit, dat deze kapitalistische wereld is verscheurd in onverzoonlijke tegenstellingen, en niet alleen in uitbuiters en uitgebuitenen.

Elke machtsconcentratie is de vijand van alle andere machtsconcentraties, en elke groepering van machten heeft geen ander doel dan sterk te staan tegenover een andere vijandige groepering. De wereldorganisatie van de „Verenigde Volkeren“, gesticht voor het welzijn der

mensen en om de vrede te waarborgen, is gebouwd op een illusie.

Het kapitalisme kan geen materiële basis leveren voor het welzijn aller mensen en voor een wereldvrede.

De vredesconferentie, waar de vertegenwoordigers van elkaar vijandige machten proberen het toneelstuk van het parlementaire overleg op te voeren, heeft dan ook tot gevolg, dat de illusie van de „verenigde volkeren“ als een nevel optrekt.

Zij biedt een eindeloos heen en weer gepraat, gebruik van trucjes, van stoot, afweer en tegenstoot, zó, dat af en toe een van de medespelers in woede uitbarst en op tafel slaat.

Misschien heeft hij het spel voor ernst genomen: of was de woede-uitbarsting ook toneelspel?

Maar hoe dan ook, de verontwaardiging, omdat het niet gelukt door het parlementaire spel tot resultaten, tot overwinningen op den tegenstander te komen, is maar van korte duur geweest. Bij de aanwezigen heerst nu reeds een bittere spot, welke ook tot uiting komt in het dagblad Het Parool, waarin naar aanleiding van een redevoering van den Roemeense minister Tote-rescu stond:

„Het was merkwaardig, dat de standbeelden van Karel de Grote en Lodewijk de Heilige, die de zittingszaal van het Luxemburg opluisteren en die reeds aan zoveel grootspraak en schijnheiligheid gewend zijn, ook deze redevoering onbewogen aanhoorden.“

De vredesconferentie te Parijs is in feite de conferentie tot voorbereiding van de komende oorlog, tot welke afspraken en tussentijdse oplossingen men er ook moge komen. De vredesidealen der massa's worden er vermoord. En al is het ideaal van vrede in de kapitalistische wereld een illusie, toch kan dit in de miljoenenmassa onberekenbare krachten wakker roepen, waaraan ook de heersende machten niet voorbij zouden kunnen gaan. Deze kracht

ten worden verlamd, wanneer steeds opnieuw ter conferentie blijkt, dat niets anders de „grootmachten“ beheerst, dan het streven naar meer macht.

Daar de grote massa der mensen niet de weg ziet, waarlangs zij een eigen macht kan ontwikkelen tot verwerkelijking van haar idealen, groeit bij hen het gevoel van onmacht, het geloof niets aan de chaos te kunnen veranderen.

Dit gevoel van onmacht bij de massa's is de voorwaarde voor de machtsstrijd der heersende groepen. Die machtsstrijd is in volle gang. Nog zijn het de miljoenenlegers niet, die met de modernste wapenen op elkaar losstormen om alles en allen te vernietigen; nog niet de honderdduizenden vliegtuigen; nog niet de atoombomben of de lange afstand raketbomben. Als dit alles met volle kracht in de strijd wordt geworpen, zijn we in de slotfase van de strijd om de macht. Dan gaat de razernij van de totale vernietiging over de aardbol en niemand weet, wat daarvan het gevolg zal zijn. De heersende klassen zelf ook niet.

Het verschrikkelijkste, wat de mensheid, en voornamelijk de arbeidersklasse van de gehele wereld kan overkomen, is, indien allen als betoverd deze slotfase van de kapitalistische strijd afwachten en aanstaren en niets doen, omdat zij menen, dat hieraan niet te ontkomen is.

Is de gewapende strijd eenmaal in volle omvang uitgebroken, dan is het te laat. Dan wordt er geen strijd gevoerd tegen het systeem, dat ook die derde wereldoorlog bracht, tegen de heersende machten als deze bezig zijn het werken en het denken van de miljoenen dienstbaar te maken aan hun machtsstrijd. Dan zijn de miljoenen een willoos werktuig in de handen van de heersers geworden en is de catastrofe onvermijdelijk.

Nu is het nog tijd de strijd aan te binden met de heersende klasse, nationaal en internationaal.

Bijna overal gaat zij door met de organisatie en oefening van de manschappen van leger en vloot. De oorlogsproductie wordt in vredetijd niet stopgezet, slechts vermindert. De ontwikkeling der wapentechniek gaat onverminderd voort.

De dagbladen melden, dat een Engels schroefvliegtuig sneller dan 1000 km per uur heeft gevlogen; dat er veel belangstelling bestaat voor de nieuwste Amerikaanse bommenwerpers; dat Engelse ra-

UIT DE INHOUD:
De liquidatie van de E.V.C.
Aandeel in de Winst